

Sygn. akt III UK 182/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

o rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącą na jakiegokolwiek względy, które w jej ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej. Z kolei wykazanie - podnoszonej w skardze kasacyjnej - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona. Chodzi tu więc o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że „Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny w [...] dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 39, poz. 353) poprzez błędną ich wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 57 w/w ustawy, polegającą na uznaniu, iż o niezdolności do pracy przesądzają wyłącznie okoliczności natury medycznej, podczas gdy na ustalenie czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami, poza okolicznościami natury medycznej, wpływ mają także i inne, pozamedyczne okoliczności w szczególności poziom kwalifikacji, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, celowość przekwalifikowania zawodowego, co w realiach niniejszej sprawy prowadzić winno do uznania, że skarżąca nie jest zdolna do pracy (...).

Powołane przez skarżącą okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek ten nie został poparty jakimkolwiek wywodem prawniczym, który wskazywałaby na kwalifikowaną postać naruszenia przez sąd drugiej instancji konkretnych przepisów prawa materialnego, czy też procesowego. Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazana w tym wniosku (oczywista zasadność skargi) w ocenie skarżącej polega na niewłaściwej wykładni i zastosowaniu art. art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, skarżąca jednak tę oczywistość uzasadnia wystąpieniem poważnych wątpliwości interpretacyjnych na tle powołanych przepisów na skutek sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem, co odpowiada przesłance o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zbudowanej na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Innymi słowy skarżąca nie wykazała oczywistego naruszenia prawa rozumianego jako naruszenia przepisów prawa, które jest widoczne *prima facie* (bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej), lecz wskazuje występowanie potrzeby dokonania wykładni powołanych wyżej przepisów, jednocześnie nie uzasadniając, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.